

DELIMIR REŠICKI

Barátomnak, Aleš Debeljaknak

Ajándékozz nekem még egy kis pókhálót.
Ajándékozz szótárat, újra és újra.
Hogy lassan áthúzzam benne
a kiüresedett, testetlen szavakat.
Egy ideje már semmi okosabb dolgom.
Hetente egyszer tolom magam előtt
az ebéddel, vacsorával vagy reggelivel
megpakolt bevásárlókocsit, néha felmarkolom
a csikkeket a kórházi körben.
Közte meg az olvasási órák, valami más emberek,
akik már hajnali háromkor literszámra vedelik az instant kávé.
Az, aki innen a teljes csendbe távozott,
most az emlékezetben az ósdi vagon faülésein ücsörög.
Füst a gőzmozdonyból, az őstörténelem viharlámpája és tüze
lassan melegíti azt, aki a lelkét ingyen dobta oda
a ködért, és állomástól állomásig most belátta,
hogy a köddel lehetetlen üzletet kötni.
Amit a nappali megígér, az éjjeli már elfelejti,
amit az éjjeli állít, a nappali letagadja, mondván,
„rendezve az adósságunk”.
Így látod te magad is, elköltöttem
szinte minden fölösleges mondatomat.
Ifjúkor, menettértilti jegy Zágráb
Križanke, Struga, 1984.
A Feketét Drimnek hívják ott, ahol Biljana
kimossa a vásznat, hogy valaki feljegyezze rá a betűit.
Mielőtt még sir-ré avatták, Mick Jagger
Brian Jones halála után, 1969. 6. 5-én
a Hyde Park-i emlékkoncerten
P. Shelley „Adonais” versét olvassa,
melyet a költő a halott Keatsnek ajánlott.

---

* Delimir Rešicki 1960-ban született Eszéken, ahol ma is él. Verset, prózát, esszét ír, a zágrábi Fraktura Kiadó egyik szerkesztője. Műveit több nyelvre fordították. Válogatott verseit bemutató könyve magyarul: *Meghalni a pandákkal* (Babel, Veszprém, 2008).

Ajándékozz nekem még egy útitársat
egy banda van a vagonban mely karboncérnával
varrja be a nyolc évnél idősebb rabok száját
azt hiszi nem tudjuk hol az odúja
azt hiszi a költői igazság
a hiú nyomorultak gyalázatos örülete
és döglött mint egy óvatlan állat a csapdában
melyet többé senki sem ellenőriz.
Olykor éjjel az autópálya mentén menetelek
„Mikor a zenének vége, oltsátok el a fényt,
Mikor a zenének vége, oltsátok el a fényt”,
írja száz méterenként a millió éves tripben.
A Tejúton nincs többé egyetlen egy stoppos sem.
Ám a zene meg nem szakad
akkor sem ha az utolsó bárány is csengő nélkül botorkál
mikor leszáll az est a hegyekből
százezernyi hóhérral
és kutyákkal, akiktől hasist dohányt
meg petróleumot vásároltunk s csempésztünk
akkor akkor akkor hej
a dupla zsebekbe varrt lóvéért.
Szeretnék egyszer egy saját szobát
benne csak ágyat szekrényt és ablakot
mely mindarra néz
aminek nincs neve.
Szarok a drótra és a határra
akármelyik pokolgépes merénylőre vagy merénylőnőre
sohasem léteztem
ha ma ti léteztek.
Ajándékozz nekem még egy kis pókhálót.
Karnyújtásnyira legyen ha kell
most minden bálványt féreg rág
bíborban és szürkületben
egymást követik Branko Žarko és Roland levelei
a csurhe pedig cinkosággal és habzó szemmel és pofával
máris az első házak felé furakodik.

PONGRÁCZ KORNÉL fordítása

(a költeményben az „Apologija Laibach” és Jim Morrison „When the music over”
verssorai szerepelnek)